

Kotoko

Lâu đài ma quỷ

Chương 1

Lời tác giả

Có một lần một người bạn của tôi hỏi rằng : sao tôi không viết truyện kinh dị. Tôi đã trả lời : vì không thích. Thật ra không phải thế. Tôi không thể viết được truyện kinh dị vì từ bé đến giờ, tui mới chỉ xem khoảng hai ba bộ phim kinh dị, mà những đoạn hấp dẫn nhất thì luôn trốn sau lưng người khác. Vậy thì lấy gì mà viết đây.

Thế rồi một đêm, tôi nằm mơ thấy mình bị săn đuổi bởi một con ma cà rồng, bị bắt đem làm lễ tế. Dù tôi có cố gắng chạy đến đâu nhưng vẫn không thể thoát được. Khi tôi tỉnh giấc, cảm giác kinh sợ vẫn thấm sâu vào trong từng thớ thịt. Những giấc mơ quả là khủng khiếp, nó không phải là những bộ phim mà mình có thể trốn chạy khỏi đó, nhưng cũng là tư liệu rất tốt cho một kẻ thích viết những truyện tầm phào như tôi.

Mời các bạn xem câu chuyện kinh dị đầu tay của tôi.

1. Ngày ... tháng ...

- Chương trình chào buổi sáng xin kính chào quý vị. Tôi là Pai và đây là Zen zen. - Cô phát thanh viên mặc bộ đầm màu hồng nhạt vừa mỉm cười vừa quay sang nhìn bạn mình - Chào Zen zen, hôm nay chúng ta có gì đây ?

Zen zen, cô phát thanh viên có nụ cười rất xinh với hai má lúm đồng tiền và bộ trang phục màu vàng nhạt khẽ lặt mấy trang tư liệu :

- Xin chào mọi người, chào Pai, hôm nay chúng ta có rất nhiều điều thú vị. Harry Potter cuối cùng đã được xuất bản tới tập 6, cuộc đua xe toàn quốc đang bước vào vòng cuối, và cái gì đây nhỉ, một đám cháy lớn.

-Ồ đúng rồi - Pai tiếp lời - Tin tức lớn nhất mà hôm nay chúng tôi muốn gửi đến quý vị xem truyền hình là tin về vụ cháy lớn tối hôm qua tại ngoại vi thành phố. Chắc rằng các bạn đều đã biết, lâu đài Oil là một trong những di tích lịch sử lâu đời nhất ở nước ta. Con số khách thăm quan lâu đài hàng năm chiếm tỷ trọng hơn 70% số lượt khách du lịch tới thành phố ta. Nhưng một điều đáng tiếc đã xảy ra, vào tối hôm qua, lúc khoảng 1 giờ sáng, lâu đài đã thành linh phát hoả. Dù lực lượng cứu hoả đã cố gắng hết sức và đám cháy đã được dập tắt vào lúc 5 giờ sáng nay nhưng lâu đài đã bị cháy rụi hoàn toàn.

- Vâng, và mặc dù có sự cố gắng rất lớn của đoàn cứu hộ, bà quả phụ Kea và con trai bà, Patmol cùng toàn bộ gia nhân trong nhà đều đã thiệt mạng trong đám cháy - Zen zen nói tiếp - Quả là một mất mát rất lớn. Ngài Oil đã mất cách đây hai năm và giờ đây, vợ và con trai duy nhất của ngài cũng cùng gặp nạn một lúc. Dòng họ Oil là

một trong những dòng họ có truyền thống lâu đời...

- Chờ đã Zen zen – Pai vội ngắt lời - Không phải tất cả đều chết hết. Vẫn còn một người sống sót, đó là cô cháu gái 16 tuổi của bà Kea, Umidol. Cô bé đã đến chơi tại lâu đài Oil nhân dịp nghỉ hè. May mắn cho cô bé là lúc lâu đài phát hoả, nữ cảnh sát Rei Hino đã có mặt kịp thời để cứu cô. Cô bé đã được đưa vào viện trong tình trạng rất hoảng loạn về mặt tinh thần, nhưng may mắn là không có một vết thương nào nghiêm trọng trừ một vài vết bầm tím xây xước. Hiện tại, phóng viên của đài chúng tôi vẫn không thể tiếp cận được với cô bé vì lí do sức khoẻ. Theo một nguồn tin đáng tin cậy, lâu đài phát hoả là do có một người hầu đã bất cẩn trong lúc sử dụng đường ống dẫn gas lần cuối cùng. Ngọn lửa bùng lên quá bất ngờ trong lúc mọi người đã đi ngủ, nên không ai kịp kêu cứu. Đây là bài học cảnh báo lớn cho những gia đình sử dụng gas nhưng không có thiết bị đảm bảo an toàn.

-Ồ, lại là Rei Hino, nữ cảnh sát quả cảm xinh đẹp của chúng ta – Zen zen reo lên - Tôi rất mê cô ấy đấy. Thật là một kỳ tích. Lao mình vào đám cháy để cứu một cô bé trong khi cả một quân đoàn cứu hoả đã không làm được gì, biết nói thế nào đây nhỉ. Pai này, ngài thị trưởng có nên đặc cách bổ nhiệm cô Rei làm đội trưởng đội cứu hoả không, khi mà họ đã mất ba tiếng đồng hồ chỉ để kéo sập nốt những phần còn lại không cháy hết của lâu đài.

- Có lẽ nên như vậy, cô ấy sẽ có cách để cải tổ những chàng trai áo cam của chúng ta. Và bây giờ là tin về vòng đua cuối cùng của Người đàn ông vận bộ vest màu xám từ nãy vẫn ngồi chăm chú bỗng

đưa tay tắt phụt vô tuyến. Ông quay lại nói với hai người đứng sát sau lưng :

- Lại hỏng việc rồi, Kitanai, Lucifer. Chúng ta lại phải đợi ít nhất là 16 năm nữa rồi. Đó không phải là một thời gian dài, nhưng cũng làm ta thấy hơi mệt mỏi đó.

Ông ta đưa cặp mắt nghiêm khắc nhìn hai người. Kitanai và Lucife cùng cúi đầu, không dám nói gì. Không khí trong phòng ngột ngạt mặc dù điều hoà đang chạy hết công suất. Bỗng cánh cửa phòng bật mở, rồi một cô hầu gái bước vào :

- Thưa ngài, bữa tối đã sẵn sàng rồi ạ.

Người đàn ông đặt cái điều khiển vô tuyến lên bàn, không quay đầu lại :

- Vậy hả, là tóc vàng hay tóc đen.

Cô gái cúi đầu :

- Là tóc nâu ạ. Da trắng, mười bảy tuổi.

- Hừm, hơi già một chút, nhưng thôi cũng được. Dấm đã đun sôi chưa.

- Dạ, tất cả đã sẵn sàng hết rồi ạ.

- Vậy thì tốt - Người đàn ông thông thả đứng lên – Lần sau các người phải cẩn thận thận hơn đó, Kitanai, Lucife, không có nhiều thời gian đâu. Giờ chúng ta đi thôi. Món này không nên để lâu, sẽ mất tươi đó. Kitanai và Lucifer thở phào, bước vội theo, không ngờ được rằng mình đã qua truông một cách đơn giản như thế. Dù sao đây cũng có thể coi là một may mắn sau những chuỗi thất bại mà hai người vừa gây ra.

Lâu đài ma quỷ

Chương 2

Một vài ngày trước đó

Một chiếc Limousine màu đen từ từ đỗ lại trước cửa một căn nhà xây bằng đá theo kiểu rất cổ xưa nhưng vừa bản thủ vừa sập sệ. Cửa xe bật mở, một người phụ nữ trùm khăn đen kín mít dắt theo một cậu bé gầy gò khoảng năm tuổi bước ra. Người phụ nữ cúi đầu vào nói nhỏ với lái xe.

- Đợi tôi ở đây !

Rồi bà lẳng lặng dắt cậu bé đi thẳng về phía cửa căn nhà. Cánh cửa bật mở, một cô gái thò đầu ra. Người phụ nữ nói nhỏ gì đó rồi đi vào theo cô gái. Cánh cửa đóng lại ngay lập tức.

Cô gái chăm chú nhìn cậu bé rồi nhỏ nhẹ nói với người phụ nữ :

- Bà có thể cởi khăn ra được rồi. Ở đây không có ai đâu ạ.

Người phụ nữ lưỡng lự một chút rồi tháo chiếc khăn đưa cho cô gái.

Cô thoáng tỏ vẻ ngạc nhiên khi nhìn thấy vẻ mặt quen thuộc xuất hiện sau chiếc khăn, nhưng rồi cô bình tĩnh lại ngay :

- Xin bà đi đến cuối hành lang, căn phòng bên trái. Người ấy đang đợi bà ở đó.

Người phụ nữ gật đầu đi thẳng. Cô gái vừa choàng chiếc khăn lên cái

giá gần đây vừa tự lẩm nhẩm :

- Phu nhân Kea à, lạ thật, bà ấy làm gì ở đây nhỉ. Mà thôi, đây đâu phải là việc của mình. Trong hợp đồng đã ghi rõ là mình không được hé răng về bất cứ điều gì cơ mà. Dù sao số tiền đó cũng đáng để cho mình giữ im lặng.

Kea nắm chặt tay con trai mình đi về cuối dãy hành lang. Không gian xung quanh tối om lạnh lẽo làm nàng cảm thấy rùng mình khi gõ nhẹ tay lên cánh cửa phòng cuối cùng. Một tiếng nói âm u vang lên :

- Vào đi, cửa không khoá.

Nàng đẩy cửa bước vào. Căn phòng tối mờ ảm thấp như một căn hầm mộ, rêu phủ xám xịt trong từng khe tường, kẽ đá. Cuối phòng là một cái bàn trang trí như một cái điện thờ. Phía sau bàn, một người phụ nữ trùm khăn kín mít chỉ để hở ra đôi mắt với đôi tròng màu xám bạc, u uẩn. Một giọng nói âm u như vọng lên từ địa ngục :

- Lại gần đây

Kea sợ sệt dắt tay Pat lại gần. Cậu bé níu chặt lấy tay mẹ, tỏ ý trì hoãn không muốn đi về phía đó. Khuôn mặt xanh xao gầy go, hai mắt sâu hoắm, hai cánh tay nhỏ bé gầy gơ xương. Không ai nghĩ đây là một người đang sống chứ đừng nói là một cậu bé 15 tuổi.

Giọng nói ma quỷ lại vang lên đầy đe dọa :

- Lại gần đây, mau lên.

Như có một sức mạnh vô hình điều khiển, Pat buông tay mẹ ra, từ từ đi về phía điện thờ, đôi mắt vô hồn, dáng người vật vờ, tựa như cậu đang lướt phiêu phiêu trên sàn nhà chứ không phải đang đi nữa. Kea

lập cập đi theo con trai, nàng thầm nguyện rửa Kitanai vì đã chỉ cho nàng đến cái nơi khủng khiếp này. Chỉ vì cô ta dám chắc mụ sẽ tìm ra nguyên nhân căn bệnh của Pat, nên nàng cũng đành . Dù sao thì nàng đã đưa con trai đi khám tất cả các bệnh viện nổi tiếng nhất trên thế giới rồi, nhưng chỉ có một kết luận duy nhất : suy nhược cơ thể. Chẳng ai tìm ra nổi nguyên nhân nào đã khiến cậu bé trở nên như thế, vì vậy nàng đành nghe theo gợi ý của cô tớ gái mới tới làm việc khoảng hai tháng trước. Theo cô ta thì bà Digan này rất tài giỏi, đã chữa được nhiều căn bệnh mà y học hiện đại đều đã bó tay. Nhưng ghê rợn quá. Nàng lấy làm tiếc là đã không dẫn theo Lucifer mà để cậu ở ngoài xe. Dù sao có cậu ta ở đây cũng đỡ sợ hơn. Nhưng nàng e căn bệnh của Pat là một loại bệnh đặc biệt, mà như thế thì càng ít người biết càng tốt, dòng họ Oil dù sao cũng là một tiêu điểm cho khá nhiều người nhòm ngó từ trước đến nay, càng hạn chế được bao nhiêu càng tốt bấy nhiêu.

Một cánh tay thò ra từ trong đồng vại lưng nhùng. Bà ta kéo Pat sát lại gần, nhìn rất chăm chú.. Keo có cảm giác như mụ ta sắp nuốt chửng cậu bé đến nơi. Đột ngột, mụ chiếu tia mắt sáng quắc về phía nàng. Đôi mắt màu xám bạc đảo sừng sục nhìn từ trên xuống dưới, rồi mụ túm lấy cánh tay cô kéo lại gần Pat. Kea hơi trì lại một chút rồi ngoan ngoãn đứng yên. Mụ vén tay áo nàng lên, rất nhanh gọn, không biết lôi đâu ra một con dao, nhanh như chớp rạch một đường dài. Một dòng máu đỏ tươi bắn phụt ra. Kea kinh hãi định hét lên, nhưng toàn thân nàng cứng đờ không thể cử động được. Mụ kéo cánh tay đâm đũa máu của nàng ra trước mặt Pat. Ánh mắt vô hồn

của cậu bé chợt sáng rực lên, rồi cậu chụp lấy tay mẹ mút chùn chụt như người ta uống nước ngọt hay một loại nào khác , ngon lành, thỏa thuê. Hồi lâu, cậu ngẩng mặt lên, hai mép dính đầy những vết máu tươi lấm lem, nhưng sắc mặt cậu đã trở nên hồng hào hơn bao giờ hết, vẻ hồng hào mà bao năm qua nàng chưa bao giờ thấy xuất hiện trên mặt con trai mình.

Người phụ nữ digan vẫy nhẹ tay, một chất bột gì đó bay về phía Pat, cậu từ từ ngã lăn ra đất, mắt nhắm nghiền, hơi thở đều đều say ngủ. Mẹ ta đưa cho Kea một chiếc khăn lụa màu đen, nàng vội vàng buộc lấy vết thương. Có lẽ mất máu quá nhiều làm nàng cảm thấy choáng váng, hoặc giả do những gì vừa xảy ra mà nàng được chứng kiến, nàng ngồi phịch xuống chiếc ghế bên cạnh. Hồi lâu nàng mới cất tiếng lên được :

- Vậy là sao . Cái gì vừa xảy ra vậy. Con tôi đã mắc bệnh gì thế ?

Giọng nói âm u lại vang lên :

- Như bà đã thấy đấy, đây là một loại bệnh khá phổ biến ở Châu Âu vào những thế kỷ trước : bệnh Ma cà rồng.

Ba tiếng “Ma cà rồng” vừa lọt vào tai Kea đã đứng bật dậy, tuy nhiên, nàng lại ngã ngồi xuống ghế :

- Bà nói bệnh gì, tôi nghe không rõ. “Ma cà rồng” là sao. Bà liệu có nhầm không. – Nàng lắc đầu lia lịa – Không thể nào đâu, con trai tôi sao có thể mắc căn bệnh khủng khiếp đó được chứ.

Người phụ nữ di gan gần như mỉm cười dưới chiếc khăn choàng, có thể nhận thấy điều đó qua những tia sáng giắt cợt trong đôi mắt màu xám bạc :

- Tôi biết là bà không tin, nhưng cậu bé có đủ tất cả các triệu chứng của căn bệnh này : thèm máu, sợ ánh sáng, da xanh nhợt nhạt. Liệu trong gia đình bà đã từng có ai có tiền sử về căn bệnh này chưa. Tôi cho rằng cậu bé đã được di truyền từ tổ tiên.

Kea lắp bắp :

- Không, không có ai cả. Gia đình tôi từ đời cụ tổ đến nay không hề có ai mắc bất kỳ căn bệnh kỳ lạ nào.

- Vậy bên phía nhà chồng bà thì sao

Kea đỏ mặt giận dữ, nàng rất bất bình :

- Sao bà dám nói những lời như thế về dòng họ Oil danh giá. Bà có biết như thế là vô lễ không.

- Nhưng chắc chắn một điều, cậu bé đã mắc căn bệnh « ma cà rồng ». Ở một vài người khác, nó không rõ rệt lắm, nhưng cậu bé thì có đủ các triệu chứng nhận biết. Không có một chút nghi ngờ gì nữa. Bà cũng thấy đấy, đứa bé trở nên hồng hào sau khi được uống no máu của bà. Vì bà chỉ nuôi nó bằng thức ăn bình thường nên nó mới nhỏ bé như một đứa trẻ lên năm như thế. Năm nay nó bao nhiêu tuổi rồi. Ta chắc nó phải lớn hơn rất nhiều rồi, đúng không.

Kea phản bác :

- Không đúng, kể từ lúc chồng tôi mất đi, nó mới trở nên xanh xao còi cọc như vậy. Trước đây nó cũng khỏe mạnh như bao đứa trẻ bình thường khác, có khi còn phổng phao hơn những đứa trẻ bằng tuổi ấy chứ. Chắc là do nó quá quyến luyến chồng tôi, nó đã bị sốc khi ông ấy qua đời.

Người phụ nữ Digan suy nghĩ một lát rồi đáp :

- Vậy thì có hai khả năng xảy ra. Khả năng thứ nhất là nó không phải bị di truyền, mà đã bị một con ma cà rồng cắn phải sau khi chồng bà chết. Còn khả năng thứ hai là chồng bà đã biết nó là ma cà rồng, nhưng đã giấu bà. Ông ấy đã lén nuôi nó bằng máu tươi. Cho đến khi ông ấy chết, không ai chăm sóc nó nữa nên nó mới gầy yếu như vậy. Nhưng tôi nghiêng về khả năng thứ hai hơn, vì khắp người cậu bé này không hề có một vết cắn nào.

Kea hơi tái mặt đi, tỏ ý không tin :

- Không thể nào đâu. Lẽ nào chồng tôi lại dấu tôi một việc kinh khủng như vậy. Chúng tôi đã chung sống với nhau suốt bao nhiêu năm, ông ấy không thể nào không cho tôi biết việc tà đình như thế. Trời ơi, khủng khiếp quá.

Người phụ nữ Digan đưa tay chạm nhẹ vào người Kea tỏ ý an ủi :

- Với phản ứng của bà như vậy, tôi không ngạc nhiên nếu ông ấy đã giấu bà. Một điều khủng khiếp như thế quả là điều không dễ chấp nhận. Có lẽ bởi ông ấy quá yêu bà mà thôi.

Kea hất mạnh tay người phụ nữ ra. Quá bất ngờ, bà ta ngã ngửa ra sau, chiếc khăn trùm mặt rơi xuống đất để lộ ra một khuôn mặt hết sức quen thuộc.

- Kitanai, sao lại là cô – Kea vô cùng kinh ngạc khi nhận ra người phụ nữ Digan lại chính là cô hầu gái nhà mình – Chuyện này là sao, cô ... Đúng rồi, tất cả những chuyện vừa rồi là cô bịa ra để lừa tôi đúng không. Thảo nào, thảo nào...

Kea thở phào nhẹ nhõm. Hóa ra từ nãy đến giờ chỉ là một trò đùa của đứa tớ gái phản phúc. Dù sao nó cũng mới đến đây được gần hai

tháng, làm sao có thể so sánh với những người đã hầu hạ lâu năm được. Sau này nàng sẽ phải cẩn thận hơn trong việc lựa chọn kẻ hầu, còn bây giờ phải nhanh chóng đuổi cô ta khỏi đây ngay. Kea nhìn thẳng vào mặt Kitanai, nghiêm giọng :

- Tôi cho cô hai giờ đồng hồ để thu xếp tất cả đồ đạc khỏi nhà tôi. Tôi sẽ không báo cảnh sát đâu, nhưng nếu cô còn giờ bất kỳ trò gì ở đây, tôi sẽ không ngại cho báo chí nhòm ngó đâu. Nên nhớ, tôi không bao giờ muốn gặp lại cô nữa.

Kitanai bình thản kéo chiếc khăn ra khỏi đầu. Cô ngồi lên một cách ngay ngắn, sắc mặt bình tĩnh như không có chút gì là e sợ trước hậu quả nghiêm trọng mà mình đã gây ra.

- Rất tiếc, thưa bà chủ, tôi e rằng tôi không thể rời khỏi đây được. Dù muốn hay không bà vẫn phải giữ tôi lại thôi.

Kea tỏ ra rất bất bình. Không nên đôi co với kẻ dưới, sẽ làm hỏng mất giá trị của nàng mất. Nàng đứng bật dậy, nhưng một sức mạnh vô hình bỗng kéo nàng ngồi xuống. Cơ thể nàng cứng đờ không thể nhúc nhích được. Nàng kinh hãi thốt lên :

- Cô muốn giờ trò gì vậy. Cô muốn có tiền ư. Bao nhiêu, tôi sẽ trả cho cô một cách thỏa đáng.

Kitanai mỉm cười :

- Bà chủ, tôi không cần tiền, Tôi chỉ muốn bà ngồi xuống và nghe hết câu chuyện của tôi đã. Rồi bà muốn làm gì thì làm, tôi không ngăn cản đâu.

Kea mím môi, nhìn trừng trừng vào Kitanai một cách không khoan nhượng, nhưng rồi nàng đáp :

- Được rồi, cô nói đi. Nhanh lên, vì tôi không muốn nhìn thấy cô thêm một phút nào nữa.

Đôi mắt màu xám bạc lóe lên một tia nhìn giận dữ, chỉ trong thoáng chốc thôi, rồi vụt tắt :

- Vậy tôi sẽ nói ngắn gọn thôi. Nhưng bà cần biết một điều, tôi cũng là một người thuộc nhà Oil, không, chính xác là cả tôi và Lucifer. Cả hai chúng tôi đều là người hầu của ngài Oil.

Kea tỏ vẻ không tin :

- Không thể nào, nếu vậy sao tôi không biết. Chẳng lẽ hai người đã đi đâu lúc tôi về làm dâu ở đây ư. ?

Kitanai đáp :

- Không phải, có lẽ bà đã nhầm. Tôi nói ngài Oil, chứ không phải ông Olive. Ngài Oil đây là bác ruột của ông Olive, nếu xét theo đúng quan hệ họ hàng.

- Một người bác của Olive ư. Sao tôi chưa bao giờ nghe ông ấy nói đến nhỉ. Tại sao thế.

- Còn nhiều điều bà chưa biết, dần dần chúng tôi sẽ nói cho bà biết hết. Dù sao, nếu không kể những điều đã giấu bà thì ông ấy vẫn có thể coi là một người chồng tốt.

- "Những điều đã giấu", có bao gồm điều mà cô vừa nói với tôi không

- Giọng Kea hơi khàn đi. - Chuyện cô vừa nói có thật không, về Pat mol đó.

- Tôi rất tiếc, nhưng điều đó là sự thật.

- Nhưng tại sao cô phải làm thế này. Sao cô không nói luôn cho tôi lúc ở trong lâu đài, mà phải bày ra cái trò này. – Kea to tiếng – Tại

sao phải làm thế ? Có gì mờ ám ở đây sao ?

- Tôi rất tiếc, nhưng chúng tôi không biết phải nói với bà bằng cách nào. Nếu không nhìn thấy sự thật, có thể bà sẽ không tin. Mà nếu để bà nhìn thấy điều đó trong lâu đài, có thể có điều không hay sẽ xảy ra. Tôi đã không nghĩ rằng bà có thể bình tĩnh được đến thế này. Nếu không, chúng tôi đâu phải khổ cực đưa bà đến đây. Chẳng nhẽ bà muốn tất cả mọi người đều biết bí mật này sao ?

- Vậy đâu là sự thật, và nó bắt đầu từ khi nào, chắc cô phải biết chứ.?

Kitanai nhìn Kea rồi gặng hỏi :

- Có thật sự là bà muốn biết tất cả không ?

- Tôi muốn biết tất cả, đó là chồng tôi và con trai tôi mà, tôi có quyền được biết chứ.

- Được thôi, nếu bà muốn thế.

Kitanai ngừng lại. Cô ta đứng bật dậy đi ra mở cửa một cách đột ngột, rồi đóng lại. Dường như cô ta sợ có ai nghe lén chuyện này, chứng tỏ điều đó rất hệ trọng .

- Bà nên biết rằng, Oil là một trong những dòng họ quý tộc lâu đời nhất của đất nước này. Dĩ nhiên ban đầu nó cũng bình thường như những dòng họ khác, cho đến mười đời trước đây, khi ngài Olive lên nắm quyền chủ lâu đài. Ngài là một người đẹp trai, cực kỳ đẹp trai, nhưng cũng cực kỳ tàn ác. Ngài không chỉ cướp đoạt bóc lột dã man những người nông nô của mình mà còn coi họ như súc vật, bắt họ làm trò giải trí, làm con mồi cho thú tiêu khiển đi săn của mình. Khi đó, ngài đã yêu một cô gái, hoặc giả không phải yêu mà chỉ là có

quan hệ tình cảm với cô ta, nhưng rồi cuộc ngài vẫn bắt em trai và cha cô ta làm con mồi trong một cuộc đi săn. Sau đó, tuy người cha không việc gì, nhưng đứa em trai nhỏ của cô ta thì phát điên vì quá sợ hãi. Oán hận, cô gái đã dùng máu của mình để thực hiện một lời nguyền : "người đã róc xương róc tuỷ bao nhiêu người, người đã không coi họ là con người, thế thì kể từ nay, con cháu người đời đời sẽ phải sống kiếp ma cà rồng, nếu không được uống máu tươi sẽ gầy mòn cho đến chết"

- Sau đó thì sao

- Thì mọi việc đã xảy ra đúng như cô ta đã nói. Nhưng may mắn thay, mỗi đời của dòng họ Oil chỉ có duy nhất một người mắc phải căn bệnh này. Không may đến đời này lại là con trai bà.

- Lại là con trai tôi - Kea khẽ lẩm bẩm - Vậy không có cách nào sao. Chẳng lẽ con trai tôi sẽ phải sống mãi như thế này, một con ma cà rồng, sợ ánh sáng, uống máu tươi suốt cả đời hay sao. Trời ơi, tôi biết làm thế nào bây giờ.

- Không phải là không có cách - Kea chậm rãi nói. - Chỉ là sợ bà không dám làm thôi.

Kea mở choàng mắt ra :

- Sao có cách gì ư. Vậy cô hãy nói mau đi. Dù khó khăn đến đâu tôi cũng quyết thực hiện bằng được.

- Nhưng việc này quả thật rất khó, tôi e rằng, bà không thể thực hiện được đâu.

Kitanai ngập ngừng một chút rồi nói :

- Bà có biết tại sao ngày xưa ông Olive phải cưới bà ngay trước khi

bà tròn mười sáu tuổi không ?

- ...

- Vì bà có liên quan tới lời nguyện

- Là sao ???

- Như tôi đã nói với bà đó, căn bệnh ma cà rồng của dòng họ Oil mang một nguồn gốc hoàn toàn khác so với những con bệnh ma cà rồng thông thường. Chính vì thế không phải là không có cách để diệt trừ căn nguyên đó.

- Cô cứ nói đi, sao lại phải ngập ngừng như thế ? Chẳng nhẽ nó lại có vấn đề gì à ?

Kitanai thở hắt ra :

- Nếu bà đã muốn biết thì tôi cũng chẳng giấu bà nữa. Căn bệnh của dòng họ Oil chỉ có một phương thức giải nguyên duy nhất : đó là dùng máu của chính con cháu người con gái năm xưa làm lễ tế. Chỉ bằng cách đó, số mệnh lưu truyền từ đời này sang đời khác của dòng họ Oil mới chấm dứt hoàn toàn.

- Nhưng điều đó có liên quan gì đến tôi, - Kea buột miệng hỏi, nhưng trong bụng nàng đã đoán ra phân nửa

- Thưa bà, rất liên quan là khác. Sau bao nhiêu năm tìm kiếm, cuối cùng dòng họ Oil mới phát hiện ra hậu nhân của người con gái đó. Đáng lẽ mọi việc có thể kết thúc vào mười sáu năm về trước, nhưng tiếc thay, ông Oil đã phá vỡ tất cả. Thay vì mang bà đi làm lễ tế, ông ấy đã cưới bà về làm vợ. Khi chúng tôi đến nơi thì đã quá muộn, hai người đã kết hôn mất rồi.

- ...

- Bà vẫn chưa hiểu sao. Bà chính là con cháu của người con gái đó. Không thể tiến hành lễ tế nếu người con gái ấy đã kết hôn. Vì thế chúng tôi đã phải chờ đợi đến mười sáu năm nay, khi cô gái có thể làm lễ tế mới lớn lên

- Và người đó là – Kea hỏi, giọng run run

Kitanai mỉm cười :

- Chắc bà cũng đoán ra được đúng không. Đó chính là cô cháu gái mười sáu tuổi để thương của bà đó.

Kea kinh hoàng kêu lên :

- Là Umidol sao. Nó mới mười lăm tuổi mà. Sao lại là nó cơ chứ.

- Rất tiếc là đúng như vậy, thưa bà. Vào mùa thu này, nó sẽ tròn mười sáu tuổi. Là mười sáu tuổi khi nó bắt đầu được hình thành chứ không phải lúc nó được sinh ra.

- Nhưng làm sao cô biết được nó hình thành vào lúc nào. Cùng lắm cô chỉ biết lúc nó sinh ra nếu căn cứ vào hồ sơ lưu của bệnh viện chứ. Nhỡ có nhầm lẫn gì thì sao ?

- Không cần kiểm tra, không bao giờ có thể nhầm lẫn được cả. Ngay đêm tân hôn của bà, định mệnh này đã chuyển giao sang một đứa bé khác. Đứa bé đó phải được thành hình đúng vào thời khắc đó. Đã có hai đứa trẻ mang dòng máu định mệnh được sinh ra, nhưng một trong hai đứa đã là con trai , chính là Pat. Còn đứa bé kia chính là cháu gái bà Umidol. Hoàn toàn chính xác

- Nếu như tôi sinh ra một đứa bé gái thì sao. Lễ nào cô cũng...

- Đúng thế, vì dòng họ này, cho dù là con của bà, nó cũng phải được đem làm lễ tế. Không còn bất cứ cách nào cả.

Kea khẽ lẩm bẩm :

- Thảo nào, thảo nào ông ấy chỉ muốn tôi sinh ra một đứa con trai. Bởi ông ấy đã biết rõ điều đó.

Chợt nàng nhìn Kitanai kinh hoàng :

- Vậy còn căn bệnh đó thì sao ? Olive không mắc phải căn bệnh đó chứ ? Ông ấy cũng uống máu các cô gái hàng đêm ư. Trong khi chung sống với tôi, đêm đêm ông ấy đã bỏ đi, đã bắt cóc các cô gái để hút máu sao. Bao nhiêu năm trời, vậy mà tôi không hay biết gì cả. Trời ơi.

Kitanai đưa tay lên lau nhẹ nước mắt trên mặt Kea, nhưng nàng đã gạt ra :

- Tôi đã sống với một con ma cà rồng, tôi đã sống bao nhiêu năm trời với một con ma cà rồng. Thật may là ông ta chưa chán ghét tôi, nếu không chắc tôi cũng chết rồi.

Chợt nàng túm lấy áo Kitanai :

- Hãy nói cho tôi biết, ông ta đã giết bao nhiêu người rồi. Hãy nói cho tôi biết tất cả sự thật.

Kitanai từ tốn gỡ tay Kea ra :

- Không ai cả , thưa bà.

- Không ai cả là sao – Kea lắc đầu – Tôi không tin. Không phải cô đã từng nói sao. Nếu đúng ông ta mắc bệnh thật, làm sao ông ta có thể sống nổi từng ấy năm nếu không hại một ai đó

Kitanai vẫn nhẹ nhàng đáp :

- Trước đây thì không nói làm gì, nhưng kể từ khi kết hôn với bà, ông ấy chưa từng hại một ai. Cũng như dòng máu của cô gái kia, định

mệnh của dòng họ Oil cũng chuyển sang người khác khi có một sinh mệnh mới được sinh ra.

Kea cười sằng sặc như điên :

- Vậy sao. Ra là như thế. Vì ông ta chuyển hết thứ đó cho con trai tôi, nên ông ta đã sống ung dung như vậy. Vì thế ông ta mới muốn tôi sinh con trai, chỉ như thế thì ông ta mới thoát khỏi lời nguyền của dòng họ mình. Nhưng như thế thì cũng khác gì. Ông ta cũng phải giết người để nuôi con trai tôi chứ.

- Bà phải tin tôi chứ. Tôi đã nói là ông ấy không hại ai mà. Ông ấy đã không giết bất kỳ ai.

- Thế còn con trai tôi thì sao, ông ấy nuôi nó bằng gì. ???

Kitanai hơi lặng đi trong giây lát :

- Bằng ... máu của mình. Ông ấy đã dùng máu của mình để nuôi Pat. Bà có hiểu không : ông ấy đã cưới bà dù biết rằng điều đó là đi ngược lại với quyền lợi của dòng họ mình. Ông ấy cũng dùng chính máu mình để nuôi con trai bà. Ông ấy, cả đời ông ấy, cả sinh mạng ông ấy đã dành cho hai mẹ con bà. và bây giờ bà lại trách mắng ông ấy, coi thường ông ấy như thế. Bản thân ông ấy cũng đâu hề muốn làm những việc đó, và ông ấy đã cố hết sức mình để có thể đem lại hạnh phúc cho hai mẹ con bà. Xin bà đừng nghĩ về ông ấy như vậy nữa.

Kea thần thờ :

- Vậy giờ tôi phải làm sao đây ?

- Đơn giản thôi. Bà hãy viết thư mời cô bé đến nghỉ hè ở lâu đài.

Những việc còn lại hãy để chúng tôi lo, bà coi như chưa biết gì hết.

Kea kinh hãi nhìn Kitanai :

- Sau đó cô sẽ làm gì con bé. Nó liệu có sao không ?

-

- Tôi biết rồi, cô đừng dẫu tôi. Sau đó cô sẽ mang con bé làm lễ tế đúng không. Cô sẽ giết chết con bé. Nó mới có mười sáu tuổi thôi mà. Không còn cách nào khác sao ?

- Hoàn toàn không. Đây không chỉ là vấn đề riêng của mình Pat mà còn liên quan đến cả dòng họ Oil này nữa. Hơn thế, điều này do cố tổ của nó gây ra, nó phải gánh chịu là lẽ đương nhiên. Hy sinh một con bé để cứu cả một dòng họ, bà thấy không đáng sao. Cái chết sẽ đến rất nhanh chóng, nó sẽ không phải chịu đau đớn gì đâu. Tôi sẽ cố gắng làm thật nhanh gọn. Chỉ như là một giấc ngủ dài mà thôi. Đời người ai mà chẳng phải chết, nếu chỉ chết khi ta còn trẻ, còn đẹp, hình ảnh ấy mới sống mãi trong lòng mọi người. Bà nghĩ rằng người ta lại quan tâm đến cái chết của một bà già lụ khụ hơn hay là một cô gái trẻ trung xinh đẹp ư. Bà có biết gì về tuổi thanh xuân vĩnh cửu không. Cái duy nhất để có điều đó là cái chết. Và cô bé sẽ sống mãi ở tuổi mười sáu.

Giọng Kea khản đặc :

- Vậy sao

- Đúng thế. Và bà cũng đâu có sự lựa chọn nào khác đâu, dù bà muốn hay không việc này vẫn phải tiến hành. Tốt nhất là bà hãy giúp chúng tôi, hãy cố gắng để con bé có mặt ở đây trước ngày sinh lần thứ mười sáu của nó.

Kea chợt lắc đầu :

- Tôi không làm được đâu. Con bé còn trẻ quá. Nó đâu có tội gì. Nó cũng đâu liên quan gì đến việc này, sao bắt nó phải gánh chịu một cái quá khứ mê mông xa vời mà nó không hề được biết. Đây là việc của dòng họ Oil thì hãy để dòng họ Oil tự giải quyết đi, đừng lôi con bé vào nữa.

- Vậy còn con trai bà thì sao ? – Kitanai nhìn Kea bằng ánh mắt sắc lạnh – Bà định để nó chết à.

Kea ôm mặt khóc :

- Con trai tôi. Ôi Pat của mẹ. Mẹ biết làm thế nào bây giờ ?

- Bà hãy về suy nghĩ đi. Hãy chọn một trong hai : hoặc con trai bà, hoặc cháu gái bà. Tôi nghĩ bà biết bên nào quan trọng hơn chứ.

Lâu đài ma quỷ

Chương 3

Một năm sau

Trong đồn cảnh sát thành phố, Rei đang ngồi chơi điện tử. Trò đua xe quỷ quái này khó thật. Dù cô chưa bao giờ thiếu tự tin về tay lái của mình, cô vẫn không thể nào phá đảo nổi.

Rei bực mình quăng cái điện tử xuống bàn. Cô châm một điếu thuốc rồi nằm dài xuống ghế. Hôm nay rảnh rỗi quá, nhưng không phải vậy mà cô thấy nhàm chán. Dù sao cũng không nên có một vụ đốt nhà

hay xô xát trong một buổi sáng đẹp trời như thế này. Cô nhắm mắt lại, thiu thiu ngủ.

- Rei nhìn này, - Tiếng Elegant gọi giăt giọng làm cô choàng tỉnh – Cô có nhớ cô bé Umidol mà cô đã cứu năm ngoái không. Cô bé ấy sắp kết hôn rồi này.

- Vậy hả, - Rei trả lời hờ hững.

Umidol, cô nhớ chứ. Lâu đài Oil, đám cháy, và những thứ khác tất cả đâu phải là những thứ dễ lãng quên. Nhưng cô phải quên nó đi, phải quên hết. Tất cả những thứ đó đã qua rồi. Thật may là cô bé đó không còn nhớ gì, nếu không, liệu cô bé có sống nổi không
Rei vớ lấy chai rượu tu một ngụm. Không nên nhớ về cái đêm khủng khiếp đó nữa. Một nghi lễ tế thần giữa một cái thành phố văn minh như thế này không thể nào tưởng tượng nổi.

- Ui, chú rể đẹp trai quá. Xem này – Elegant vụt đọc to lên – Trong vài tuần tới, lễ kết hôn giữa cô Umidol và ông Lucifer Oil sẽ được tiến hành. Cô Umi là người sống sót sau đám cháy khủng khiếp năm ngoái tại lâu đài Oil. Còn chú rể cũng là người thuộc dòng họ Oil, một người cháu họ của ngài Olive. Lại một cuộc hôn nhân nữa giữa dòng họ Oil danh giá cổ kính và những mỹ nhân xinh đẹp nhà ...

Rei đứng bật dậy chụp lấy tờ báo. Lucifer à. Cái tên này nghe quen quá. Đúng rồi. Cô đã nghe thấy điều đó vào cái đêm hôm đó. Tiếng hét lạnh lạnh của bà Kea như vang lên rõ mồn một bên tai cô
"Lucifer, dừng lại, không được đuổi theo nó. Hãy để cho nó đi..."

Đúng rồi, Mái tóc đen dài, đôi mắt màu xám bạc sâu thẳm, khuôn mặt đẹp như một vị thiên thần và nụ cười, nụ cười quen thuộc đến

sởn gai ốc. Chính hắn, chính hắn là kẻ đã đuổi theo cô và Umi đêm hôm đó. Nhưng chẳng lẽ hắn còn sống nổi ư, sau khi đã nhận của cô trọn năm viên đạn, lại kẹt trong đám cháy khủng khiếp đó. Lẽ nào đây chỉ là người giống người mà thôi.

Rei nhìn chăm chăm vào bức ảnh màu in to bằng đúng khổ báo. Đôi mắt này, chính đôi mắt này đã nhìn cô đêm đó, đôi mắt đã khiến máu cô như đông đặc lại trong huyết quản, làm cơ thể cô như bị thôi miên đến mức gần như là không cử động được. Chắc chắn là hắn rồi. Không hiểu bằng cách nào mà hắn còn sống sót sau vụ cháy khủng khiếp đó, nhưng đúng là hắn.

Vậy thì Umi nguy mất. Hắn đã quay lại để trả thù. Hoặc hắn muốn tiếp tục cái nghi lễ khủng khiếp năm xưa. Dù là điều gì đi nữa thì Umi vẫn đang rất bị nguy hiểm. Không được. Cô phải ngăn cái đám cưới này lại. Cô phải vạch mặt hắn, phải bắt hắn trả giá cho bao mạng người đã chết tại lâu đài Oil. Hắn phải đền tội.

Rei với lấy cái áo khoác. Cô rút súng ra kiểm tra, nạp đạn vào cẩn thận rồi đút vào bao, dậm bước ra khỏi phòng. Elegant giật vội lại tờ báo :

- Cậu định đi đâu đó ?

Rei định đi thẳng, nhưng rồi lại quay lại :

- Cảnh sát trưởng đang ở đâu nhỉ ?

Elegant vẫn dán mắt vào tờ báo, trả lời lơ đãng :

- Hình như ông ấy đến toà thị chính. Ngài thị trưởng đang cần gặp ông ấy có việc gấp thì phải.

- Vậy à, vậy thì càng tốt. Ngài thị trưởng cũng nên biết việc này. Ông

ấy sẽ có thể ra một quyết định đặc biệt mà không lo có sự xen vào âm ỉ của đám báo chí. Đúng là nhất cử lưỡng tiện.

Elegant buông tờ báo, nhướng mắt lên nhìn Rei :

- Cậu lẩm bẩm gì đó ?

Rei không trả lời, đóng sầm cửa lại. Cô phóng thẳng tới toà thị chính. Không thể tin nổi là chỉ cần nhìn thấy mặt cô là mấy anh chàng bảo vệ cho vào ngay. Khi thật, chẳng lẽ cô lại nổi tiếng đến như vậy ư. Rei vừa mỉm cười vừa bước những bước dài gấp rút qua dãy hành lang vắng tanh. Cô hơi ngại khi nghe rõ tiếng giầy của mình gõ lộp cộp trên sàn nhà. Hai bên tường treo những bức hoạ cổ xưa của các danh hoạ nổi tiếng nhưng thú thực cô không thấy đẹp mắt chút nào. Cô dừng lại trước cánh cửa phòng ngài thị trưởng, hít một hơi dài rồi đưa tay lên gõ cửa.

...

- Mời vào.

Một âm thanh trầm và ấm áp vang lên làm cô thấy rất yên tâm. Cô rón rén cầm lấy tay nắm cửa, quay nhẹ một vòng. Cánh cửa đột ngột bật mở làm Rei giật mình nhảy lùi lại. Một cô gái bước ra, nhìn cô chăm chú :

- Có việc gì không thưa cô.

Rei vội đáp :

- Tôi muốn gặp ngài thị trưởng một chút - Cô vội nói thêm - Có việc rất cần.

- Cô là Rei Hino, nữ cảnh sát trứ danh năm ngoái đã cứu cô Umi thoát khỏi trận hoả hoạn, đúng không ?

Rei hơi sửng sốt :

- Vâng, sao cô biết ?

Cô gái mỉm cười :

- Cô rất nổi tiếng mà. Xin mời cô vào, ngài thị trưởng đang đợi cô.

"Sao ngài ấy biết mà đang đợi tôi" - Rei thoáng thắc mắc, nhưng rồi cô vẫn lẳng lặng bước vào theo cô gái. Một người đàn ông rất đẹp trai khoảng hơn 40 tuổi mặc một bộ vest màu xám nhạt may rất khéo đứng bật dậy khỏi chiếc ghế đang ngồi, chìa tay ra với cô :

- Xin chào, cô là Rei Hino nổi tiếng đó ư. Tôi đã nghe kể rất nhiều về cô. Rất vui khi được tiếp đón cô ngày hôm nay.

Rồi ông ta vội nói ngay :

- Xin mời, xin mời cô ngồi.

Rei ngồi xuống ghế :

- Cảm ơn ngài. Rất may vì đã gặp được ngài.

Cô thư ký đặt một tách trà Grey trước mặt Rei :

- Xin mời cô. Có cần thêm một chút đường nữa không ạ ?

Rei kinh ngạc :

- Sao cô biết ...

Cô thư ký mỉm cười :

- Cô thích uống trà Grey phải không. Cho thêm một giọt chanh vào nữa, và một phần tư thìa đường. Đương nhiên là tôi biết rồi. Tôi là một fan hâm mộ của cô mà.

Ngài thị trưởng ngắt lời :

- Được rồi, rất cảm ơn cô, Ki. Cô có thể ra được rồi.

Cô thư ký mỉm cười với Rei một lần nữa rồi bước ra khỏi phòng. Ngài

thị trưởng nhìn Rei với vẻ hơi bối rối, kéo ghế ngồi xuống :

- Xin lỗi cô, cô ta hơi nóng nhiệt một chút,

Rei cầm tách trà lên nhấp một ngụm, không biết phải bắt đầu như thế nào. Câu chuyện quá hoang đường và cô không có bất kỳ cái gì để có thể làm chứng cứ. Nhưng nếu không nói ra thì Umi sẽ gặp nguy hiểm. Chuyện đó đã xảy ra một lần và không có gì chứng tỏ nó sẽ không xảy ra tiếp. Mà sao ngài thị trưởng chẳng nói câu gì, chỉ nhìn cô bằng ánh mắt rất thông cảm và khuyến khích. Ánh mắt đó như một lời khích lệ khiến Rei cảm thấy tự tin hơn rất nhiều. "Rei, mày không được hèn nhát. Mày không được để cái chết của phu nhân Kea trở thành vô ích. Dù muốn dù không, bây giờ người duy nhất biết được sự thật và có thể ngăn chặn nó chính là mày. Nữ cảnh sát Rei quả cảm đâu rồi. Mày chẳng lẽ lại nhụt chí vì một điều vớ vẩn như thế sao. Cố lên Rei."

- Thưa ngài thị trưởng, tôi có một chuyện muốn nói

- Tôi vẫn sẵn sàng nghe đây - Ngài thị trưởng mỉm cười, đôi mắt ấm áp như khuyến khích.

Rei hít một hơi dài :

- Vâng đó là câu chuyện đã xảy ra một năm về trước. Chắc ngài còn nhớ ngày này năm ngoái, lâu đài Oil đã bị phát hoả và cháy rụi hoàn toàn. Vào đêm hôm trước đám cháy, tôi đã nhận được một cú điện thoại kỳ lạ.

... Lúc đó khoảng hơn bảy giờ tối một chút, Rei vừa tắt vô tuyến vừa chuẩn bị ra ngoài. "Khi đó tôi đã khoá cửa xong xuôi thì bỗng nghe thấy tiếng chuông điện thoại vang lên. Tôi đã định mặc kệ, nhưng rồi

không hiểu tại sao lại quyết định quay lại. Không hiểu tại sao tôi cảm thấy rất bồn chồn nóng ruột. Nhưng thật đáng ghét, khi tôi vừa bước vào thì chuông điện thoại im bật."

Rei vừa lẩm bẩm chửi rủa vừa quay ra cửa thì điện thoại lại vang lên. Cô vớ lấy cái điện thoại, gắt gỏng :

- Alô, tôi là Rei đây.

Đầu dây bên kia thoáng vẻ ngập ngừng, rồi một giọng nói hơi run run vang lên :

- Dạ, làm ơn cho tôi gặp nữ cảnh sát Rei Hino.

Rei gầm lên :

- Tôi đã nói rồi mà, tôi là Rei Hino đây. Có chuyện gì không ?

Giọng nói bên kia càng run hơn :

- Vâng, vâng .. - Giọng nói bỗng trở nên gấp gáp - Cháu gái tôi đang gặp nguy hiểm. Làm ơn tới giúp chúng tôi với.

- Bà hãy bình tĩnh đã - Rei cảm thấy hơi xấu hổ vì đã xằng giọng, vội nói nhỏ lại - Cháu gái bà là ai, đang gặp nguy hiểm gì. Bà cứ nói từ từ thôi.

- Xin hãy nghe tôi nói đã. Làm ơn gấp lên cho. Tôi là Kea Oil ở lâu đài Oil thuộc ngoại vi thành phố. Đêm nay cháu gái tôi sẽ gặp nguy hiểm. Mong cô lập tức tới cứu nó giùm. Xin cô, tôi không thể nói nhiều được. Làm ơn tới mau.

- Nhưng bà...

Có tiếng cụp máy ngay lập tức. Rei đưa mắt nhìn cái điện thoại, bản thân cô cũng không rõ người phụ nữ kia vừa nói gì. Phu nhân Kea, cháu gái bà ta và nguy hiểm, thế là thế nào nhỉ. Liệu việc này có thật

hay không. Nếu như đây chỉ là một trò đùa thì sao. Lâu đài Oil đâu phải nơi ai muốn tự do đơm đặt thế nào là được đâu. Cô như mường tượng thấy mình đang nằm ngay trên trang nhất tờ báo "Tổng hợp" : Ngày hôm qua một việc rất khôi hài đã xảy ra. Nữ cảnh sát Rei Hino nổi tiếng của chúng ta đã xông thẳng vào lâu đài Oil với súng ống trang bị đầy đủ vì nhận được một lời kêu cứu từ chính bà chủ lâu đài. Nhưng rốt cuộc chính sự trợ giúp của cô đã khiến bà Kea suýt chết ngất vì sợ hãi. Nguyên nhân chính của việc này là do trò đùa của một kẻ vô công rồi nghề nào đó. Đây không phải lần đầu tiên..."

Rei quăng điện thoại xuống bàn, dợm quay người bước đi. Nhưng nếu điều này là thật thì sao. Nếu như bà ta đã gặp nguy hiểm thật sự thì cô không thể bỏ qua cho mình vì nạn nhân đã kêu cứu mà cô không thể làm gì để giúp. Những suy nghĩ rối rắm trong lòng cô. Khoan đã, có một cách để kiểm chứng kia mà. Cô liền bấm một con số quen thuộc trên điện thoại :

- Alô, Ken đây.

- Ken à, tôi là Rei Hino đây. Cậu có thể nổi máy cho tôi đến lâu đài Oil được không.

Giọng nói bên kia đầy kinh ngạc :

- Lâu đài Oil à, có việc gì không vậy. Cậu quen tới tận người ở lâu đài đó sao ?

- Làm ơn đi Ken, đang có việc gấp đây.

- Được rồi, cậu đợi chút đi.

....

Trong lúc chờ nổi máy, Rei cảm thấy bồn chồn không yên. Ồ có tín

hiệu rồi, Ken đã nổi được máy rồi. Một giọng nói trong trẻo vang lên trong điện thoại :

- Alô, đây là lâu đài Oil.
- Làm ơn cho tôi gặp bà Kea có việc gấp.
- Xin lỗi, nhưng cô là ai ạ. Hiện nay bà chủ không có ở đây, có gì cô cứ nhắn, tôi sẽ chuyển lại ngay khi bà ấy về.
- ... Vậy làm ơn cho tôi gặp cô Umi cũng được.
- Tôi rất tiếc, nhưng cả ngày hôm nay tôi cũng không thấy cô Umi đâu. Có lẽ cô ấy ra ngoài chưa về. Cô có nhắn gì không.
- Không, tôi sẽ gọi lại sau . - Rei buông máy.

Làm gì có chuyện hai người cùng vắng nhà một cách đầy trùng hợp như thế, hơn nữa người vắng nhà lại vừa điện thoại đến cầu cứu cô. Vậy là sao đây. Nên coi nó là một trò đùa hay một chuyện hoàn toàn nghiêm túc đây. Lý trí và cái bụng đói đang bảo cô mặc kệ, nhưng trực giác của một cảnh sát thì lại bắt cô phải làm rõ mọi chuyện. Rốt cuộc cái bụng và bệnh lười đã thắng. Cô thùng thảng bỏ đi ăn tối, sau đó về nhà nằm dài xem vô tuyến. Thật kỳ lạ nhưng thời gian dường như trôi chậm chạp hơn mọi khi. Chương trình vô tuyến thì chán phèo, không có gì ngoài mấy trò khôi hài nhạt thếch. Mà dù cô đã ăn rất no, nhưng ruột gan cô vẫn nóng như lửa đốt.

"Lúc đó, không hiểu sao tôi lại bỏ mặc mọi thứ để phóng thẳng đến đó. Ngay cả lúc gần đến nơi và cho đến tận bây giờ, tôi vẫn không biết mình đến đó là đúng hay sai nữa." - Rei khẽ thở dài nói với ngài thị trưởng.

- Cô làm gì cũng đúng mà Rei - Ngài thị trưởng mỉm cười - Sau đó có

chuyện gì thật à ?

- Có - Rei hơi ngừng lại một chút ...

... Khi tôi đến nơi thì trời cũng không khuya lắm. Ánh trăng toả sáng vắng vặc khắp lâu đài. Thoạt nhìn nó chẳng có gì khác so với mọi khi, không, ý tôi là nó không có gì khác so với các lâu đài khác. Tôi đỗ xe ở khá xa lâu đài, dưới một bóng cây rậm rạp đủ để không ai nhận ra. Nhưng dù có quan sát kỹ lưỡng đến đâu thì tôi vẫn chẳng nhận ra có điều gì bất thường cả. Tất cả đều hoàn toàn yên lặng. Không hiểu sao tim tôi vẫn đập rất mạnh, một cảm giác bồn chồn bồng dâng lên trong lòng tôi, và tôi không thể nào trấn áp nó được. Tôi bước lại gần lâu đài. Cầu treo đã kéo lên, còn hào nước xung quanh quá sâu để tôi có thể lội qua được. Tất cả những cái đó thay vì cản trở lại vô cùng kích thích khiến tôi nảy ra ý định phải vào trong bằng được.

Tôi chợt nhớ mình còn một cuộn dây thừng ở ngoài xe. Xin ngài đừng cười, không phải lúc nào tôi cũng có sẵn thứ đó trong ô tô đâu, chỉ vì tuần trước tôi có đi cưỡi ngựa và đã học trò quăng thòng lọng. Tôi đã không nghĩ rằng cái dây đó lại có ích đến thế, cứ như là định mệnh đã sắp đặt để hôm đó tôi bắt buộc phải trở thành một tên đạo chích trèo tường khoét vách vậy. Sau đó tôi tháo giầy ra buộc vào một đầu làm thành một cái móc rồi tung nó lên tường lâu đài. Cơ thể tôi khá nhẹ so với sợi dây, vì thế tôi đã có thể đu lên một cách dễ dàng.

Bên trong lâu đài hoàn toàn im lặng. Tuy đèn đuốc vẫn sáng bình thường, nhưng tuyệt nhiên không có một bóng người. Vào lúc mười

giờ tối mà không có một bóng người nào trong lầu đài thì quả là một điều rất khó hiểu. Không ai lại đi ngủ sớm như vậy cả. Nhịp tim tôi lúc này lại càng nhanh, đập như trống liên thanh trong lồng ngực và tôi có cảm giác ở xa cả cây số vẫn có thể nghe thấy rõ.

Tôi bước chầm chậm dọc theo dãy hành lang vắng teo, vừa đi vừa nhìn quanh quất, vừa hy vọng được gặp một ai đó để chứng tỏ lầu đài này vẫn bình thường, vừa không mong gặp một ai đó khi mình đang đột nhập vào đây một cách bất hợp pháp. Tôi đi qua sảnh rồi xuống phòng ăn. Cả trong sảnh lẫn phòng ăn đều không một bóng người, tựa như toàn bộ lầu đài đã bốc hơi hết cả vậy. Tôi đi thẳng xuống bếp. Đèn vẫn sáng trưng, và phía trong thấp thoáng bóng người, dù không có bất kỳ tiếng động nào. Tôi rón rén tiến lại gần. Có người thật. Nhưng tất cả đều nằm gục trên bàn như chết rồi. Tôi giả vờ đánh rơi một cái lọ. Bên trong hoàn toàn yên lặng, chứng tỏ không ai nghe thấy tiếng động tôi vừa gây ra. Tôi đẩy cửa bước vào, chạm nhẹ vào người một người nằm gần cửa nhất. Cơ thể còn ấm, chắc là chết chưa lâu. Tôi chạm nhẹ lên mũi. Ồ không, hơi thở vẫn bình thường mà. Tôi lật vội người đó lên. Khoan đã, hình như mấy người này chỉ ngủ thôi chứ chưa chết. Chắc hẳn có kẻ nào đã lén cho thuốc ngủ vào thức ăn, căn cứ vào hiện trạng thế này thì có thể đoán rằng họ đang ăn dở thì đã lăn ra ngủ hết. Kẻ nào đó vẫn còn lương tâm, thay vì giết chết hết bọn người hầu thì chỉ làm họ mê đi thôi. Nhưng như vậy thì rõ ràng có một âm mưu gì đó đang diễn ra ở đây, vậy lời kêu cứu hồi tối không phải là giả rồi.

Rei quay ngược lên lầu đài. Cô mở cửa từng căn phòng một, không

còn rụt rè e ngại nữa. Bây giờ là chuyện liên quan đến sinh mạng con người rồi. Đám người nằm trong nhà ăn trang phục hoàn toàn giống nhau, chứng tỏ đó toàn là người hầu. Chúng có thể đánh thuốc mê bọn người hầu, nhưng không có nghĩa là chúng sẽ tha cho những vị chủ nhà. Không chừng họ đang gặp nguy hiểm. Tất cả các căn phòng đều trống không. Vậy họ đang ở đâu chứ. Rei bắt đầu hồi hận. Lẽ ra cô phải đến ngay khi nhận được lời kêu cứu. Lẽ ra cô phải tin tưởng người phụ nữ đó. Bây giờ biết tìm họ ở đâu đây ?

Rei vội chạy xuống bếp. Phải đánh thức đám người hầu dậy để họ cùng đi tìm với cô. Biết đâu lâu đài này có tầng hầm thì sao, tất cả những lâu đài cổ đều có hầm ngầm mà. Rei chạy vội xuống bếp.

Chợt cô ngửi thấy một mùi hương rất lạ. Mùi hương thơm ngọt ngào và sức nức, lại có cảm giác vừa huyền bí vừa quen thuộc. Đúng rồi, cô đã bắt gặp mùi hương này trong lần truy quét đám Digan ở ga xe điện ngầm. Mùi hương trầm. Cô vội đi theo hướng của mùi hương.

Kì lạ thật, cô đã đi khắp lâu đài, khắp các phòng nhưng không thể phát hiện ra một điều bất thường nào, nếu như không có người được coi là một điều hoàn toàn bình thường. Toà lâu đài như bị bỏ bùa ếm, chìm trong sự yên tĩnh đến rợn người. Ruột gan Rei càng nóng như lửa đốt. Cô chạy như điên trên dãy hành lang, sộc vào từng phòng, nhòm vào tận gầm giường, mở hết cách cánh cửa tủ, nhưng tuyệt nhiên không phát hiện ra bất kỳ dấu vết nào. Mùi hương trầm càng ngày càng nồng nặc. Nó luẩn quẩn trong không khí như trêu ngươi cô. Hình như nó đậm nhất là trong gian đại sảnh. Nhưng trong này hoàn toàn trống trơn. Rei ngẩng mặt nhìn lên trần nhà. Những

chùm đèn trang trí bằng phalê lỏng lấy bật sáng trưng, đảm bảo mọi ngõ ngách trong căn phòng đều phô bày ra hết. Hoàn toàn bình thường. Chợt Rei hơi cau mày. Có phải vì nhìn quá lâu lên ánh sáng hay không mà cô cảm thấy có một chùm đèn hơi xệ xuống so với những chùm khác. Đó là chùm nhỏ nhất nằm ở góc bên trái, và nếu không phải cô bị hoa mắt thì chắc chắn rằng nó đang thấp hơn những chùm đèn khác, phải đến 5 cm. Rõ ràng điều bất thường nằm ở đó, không phải là một sự cố ý trong trang trí vì tất cả những chùm đèn khác đều y hệt như nhau. Nhưng làm thế nào bây giờ. Rei nhìn cuộn dây thừng trên tay. Cô suy nghĩ trong một thoáng (thật ra là không nghĩ gì cả) rồi quăng một đầu lên trên chiếc đèn. Buổi học tuần trước hoàn toàn không uống phí, vì sợi dây đã quấn gọn lấy chiếc đèn. Cô quả là thiên tài trong lĩnh vực tung dây thòng lọng, một ngày nào đó cô sẽ sang Mỹ bắt ngựa hoang (^ ^).

Rei kéo nhẹ sợi dây. Cây đèn chùm không nhúc nhích. Làm sao giờ, nếu nó là một chùm đèn thật thì sao. Cùng lắm họ sẽ được thay một cái đèn mới thôi chứ gì. Rei tặc lưỡi kéo mạnh tay rồi nhắm nghiền mắt. Cô cảm giác như cả trần nhà rớt xuống, vì dường như có một tiếng ụp rất lớn vang lên. Nhưng không có tiếng vỡ của phalê. Cô từ từ mở mắt ra. Một cái gì đó đang lơ lửng trước mắt cô. Nó giống như là một chiếc thùng gỗ, được thả từ trên trần nhà xuống, bốn sợi xích sắt neo chặt ở bốn cạnh thùng. Rei đưa tay nín nhẹ rồi đứng đưa. Rất chắc chắn. Cô loay hoay trèo vào trong cái thùng, lòng thầm nghĩ không hiểu làm cách nào để cái thùng trở về vị trí cũ. Trong lòng thùng khá rộng, Rei đưa mắt nhìn sang bốn phía rồi nhìn

lên trần nhà. Làm thế nào để lên đó bây giờ. Chợt cái thùng động đây rồi từ từ trôi lên phía trên. Hơi bất ngờ và mắt đã Rei ngồi phịch xuống sàn thùng. Hoá ra cô không cần làm gì cả. Cái thùng này chắc hẳn đã được thiết kế để sau một phút sẽ được rút lên như cũ.

Đang đi lên ngon trớn, cái thùng bỗng khựng lại rồi dừng hẳn. Rei đưa mắt nhìn xung quanh. Cô đang ở trong một căn phòng nhỏ và hẹp, tối om. Rei bước vội ra khỏi thùng. Cô dò dẫm bước quanh căn phòng. Mùi hương trầm thật đậm tựa như những bí ẩn đang ở rất gần đây vậy. Có một cái khoảng sáng nằm ở góc phòng, tuy không đủ sức chiếu sáng cả căn phòng nhưng nó cũng nổi rõ mồn một trong bóng tối. Kea bước lại gần. Một cái gương nằm ngang mặt cô, không đúng, đây là một ô cửa kính thì đúng hơn, và ánh sáng hắt ra từ đó. Rei ngó qua ô cửa kính. Cô suýt kêu lên kinh ngạc. Cô đang nhòm xuống một căn phòng rất lớn, nằm sâu hẳn xuống so với căn phòng nhỏ cô đang đứng.

Căn phòng khá rộng, chắc phải bằng cái sảnh ở dưới nhà. Trên tường cắm chi chít những ngọn nến trên những chân đế kiểu cổ rất đẹp. Chính giữa nhà là một cái bệ lớn bằng đá hoa cương trắng tuyệt đẹp, trên bệ rải một tấm khăn lụa màu vàng thêu chỉ đỏ. Bên cạnh cái bệ, nằm ở bên trái là một cái đỉnh lớn bằng đồng đen đang bốc khói nghi ngút, chắc mùi trầm hương bay ra từ đó. Sát cửa ra vào là một cái bàn đầy nhỏ có bánh xe, trên bàn để một số dụng cụ gì đó xa quá cô không nhìn rõ lắm, hình như trong đó có một cái cốc, tất cả đều lấp lánh ánh vàng. Xa hơn một chút đang nằm dưới đất là một cô gái trẻ - một cô bé gái thì đúng hơn - vì trông cô bé chỉ

khoảng 14 - 15 tuổi, mái tóc vàng óng bở xoã, thân hình rũ rượi, nếu không phải đã chết thì chắc chắn là bị thuốc mê.

Cánh cửa phòng bật mở, một người đàn ông tóc đen bước vào, theo sau là hai cô gái, một cô với bộ tóc nâu thẫm, còn cô kia có bộ tóc màu vàng óng ả như những tia nắng mặt trời. Sau cùng là một cậu bé khoảng 5 - 6 tuổi, có nước da xanh xao còi cọc.

Rei đã nhận ra cô gái tóc vàng, đó chính là người vẫn là đầu đề chính cho báo chí gần đây : bà quả phụ trẻ tuổi Kea Oil. Bà ta đang làm gì ở đây thế nhỉ. Vậy lời kêu cứu kia là sao, vì rõ ràng bà ta đi cùng với đám người kia không phải với tư cách là một người bị ép buộc mà giống đồng bọn thì đúng hơn. Vừa nhìn thấy cô gái trẻ, bà ta đã lao vội đến :

- Các người đã làm gì nó vậy.

Căn phòng tuy lớn, nhưng lại đóng kín, vì thế những lời nói trong căn phòng vang lên rõ mồn một bên tai Rei. Cô cảm thấy Kea có quen biết với cô bé đang nằm dưới đất, không chừng đó chính là Umi, cháu gái của bà ta.

Chàng trai tóc đen bước lại gần, giữ tay bà ta lại :

- Không sao đâu, cô ta chỉ đang ngủ thôi.

Anh ta bế xốc cô bé lên, thông thả bước lại gần cái bục đá hoa cương trắng rồi thận trọng đặt cô bé xuống. Anh ta đưa tay vuốt lại tóc, quần áo cô bé với vẻ rất trù mến. Kea la lên :

- Bỏ tay khỏi người nó nhanh lên.

Chàng trai quay lại, hơi mỉm cười. Trái tim Rei đập thành thịch trong lồng ngực. Đẹp trai quá, cô chưa bao giờ gặp một người nào đẹp trai

đến thế này.

- Vâng thưa bà chủ - Anh ta vừa mỉm cười vừa cúi đầu trước Kea. - Tôi sẽ rất nhẹ nhàng mà. Bây giờ cũng chưa đến giờ. Chưa đúng thời khắc mà. Chắc bà vẫn còn nhớ giây phút đầu tiên của hai ông bà chứ, đúng lúc hai cây kim đồng hồ chạm vào nhau ở con số mười hai mà. Chúng ta sẽ cùng đợi đến phút đó chứ.

Rei thoáng thấy Kea hơi đỏ mặt, không hiểu vì lẽ gì. Cô gái tóc nâu đã mang vào phòng hai chiếc ghế từ lúc nào, thong thả đặt lại gần Kea :

- Xin mời bà ngồi.

Kea ngồi phịch xuống ghế, tuy ở khá xa nhưng Rei cảm thấy bà ta đang có một tâm trạng không được tốt lắm. Họ đang chuẩn bị làm gì thế nhỉ. Hình như sắp có một nghi lễ gì đó, Rei có cảm giác như đang ở xứ sở phương Đông huyền bí trong một ngôi đền cổ nào đó. Mùi hương trầm vẫn bốc lên ngào ngạt làm không khí càng trở nên huyền bí. . Kea vẫy tay về phía đứa trẻ :

- Lại gần đây, Pat.

Rei suýt kêu lên kinh ngạc. Đứa bé kia là Patmol, là người thừa kế lâu đài Oil ư. Sao lại có thể thế được. Nó phải mười bốn mười lăm tuổi gì đó mới đúng chứ, sao lại nhỏ con như một đứa trẻ lên năm như vậy ? Chẳng trách chẳng bao giờ Kea để con trai xuất hiện trên báo, chắc đứa bé đó mắc một căn bệnh gì đó. Hay đây là một nghi thức chữa bệnh ??? Nhưng nếu như vậy sao phải đánh thuốc mê toàn bộ lâu đài, sao Kea còn phải cầu cứu đến cô. Sắp xảy ra chuyện gì vậy.

Kim đồng hồ nhích chậm chạp đến con số mười hai. Chàng trai tóc đen vụt tiến lại gần cái bệ đá hoa cương :

- Sắp tới giờ rồi, Kitana, chuẩn bị đi.

Cô gái tóc đen liền đẩy cái bàn sát tường lại gần bệ. Trên bàn có một cái khay phủ vải trắng toát, trên khay có một con dao lớn nhọn hoắt và một cái cốc có chân đế kiểu cổ màu vàng óng, sáng lấp lánh.

Chàng trai tóc đen cầm chiếc cốc đưa cho cô gái, còn mình thì cầm lấy con dao :

- Cô nhớ phải làm gì chứ. Khi tôi đâm con dao vào cổ cô ta thì cô hứng chiếc cốc vàng này vào. Sau đó phải đưa cho Pat uống ngay. Nhớ là uống ngay lập tức.

Kea đứng bật dậy :

- Sao, chẳng nhẽ phải làm thế thật sao ?

- Vâng thưa bà. Có lẽ hơi kinh khủng đối với một người như bà. Tôi nghĩ bà nên đi ra ngoài cho đến lúc tiến hành xong. Sẽ rất nhanh thôi mà.

Kea chột gào lên :

- Dừng lại, không thể được, ta không cho phép.

Bà ta lao đến cái bệ đá hoa cương. Chàng trai tóc đen liền đứng chắn trước mặt :

- Xin bà đừng làm thế ?

Kea trợn mắt quát lớn :

- Lui ra.

Lucifer hơi cau mày lại tỏ ý không bằng lòng, nhưng vẫn nói rất nhã nhặn :

- Không thể được đâu, thưa bà. Tất cả đã quyết định rồi mà.

Kea đẩy mạnh vào chàng trai, anh ta dường như hơi lưỡng lự một chút nên đã ngã ngửa ra sau. Kea nhảy xổ vào ôm lấy cô bé tóc vàng :

- Ta không cho phép. Các người hãy cút đi.

Cô gái tóc nâu tiến lại gần, đôi mắt màu xám bạc nhìn thẳng vào mắt Kea :

- Xin bà hãy bình tĩnh và quay về ghế ngồi đi.

Thật kỳ lạ, như bị thôi miên, Kea bị cô gái tóc nâu nửa dìu, nửa kéo về phía chiếc ghế. Bà ta ngồi phịch xuống ghế rồi ôm mặt khóc nức lên :

- Không có cách nào khác sao. Chẳng nhẽ phải lấy máu nó mới giải được lời nguyền sao. Nó còn trẻ quá kia mà. Lẽ nào bắt nó phải chịu những điều mà nó không hay biết gì cả.

Bà ta vùng lên nhưng cô gái tóc đen đã níu chặt lại, đẩy bà ta ngồi xuống ghế. Chợt bà ta gào lên :

- Rei, cô ở đâu, tôi đã kêu cứu cô rồi, sao cô không đến. Cháu gái tôi đang gặp nguy hiểm đây. Nó sắp bị giết đây, cô ở đâu mau ra đi.

Chàng trai và cô gái tóc đen nhìn nhau kinh ngạc, rồi cô gái quay sang nhìn Kea :

- Bà nói gì, Rei nào. Bà đã cầu cứu cô ta sao ?

Kea cười như điên :

- Đúng thế, tôi đã gọi cho cô ấy từ lúc chiều. Chỉ một lát nữa thôi, cảnh sát sẽ đến bắt hết cả các người. Các người sẽ không ai thoát được đâu ?

Rei hơi giật mình. Như vậy thì cô phải xuất hiện rồi. Trong lúc đó, ở phía dưới, cô gái tóc nâu nắm lấy tay Kea lắc mạnh :

- Bà điên à, bà định để cho cả thế giới biết câu chuyện này hay sao. Bà đã nói những gì rồi.

- Tất cả, cả chuyện các người là những con quái vật chuyên hút máu người. Các người sẽ bị trừng phạt vì đã làm những chuyện này.

Cô gái tóc đen quay sang chàng trai :

- Vậy thì phải làm nhanh lên, nếu không có kẻ đến cản trở thì phiền lắm. Ngài Oil sẽ không hài lòng đâu.

Chàng trai đưa mắt nhìn quanh rồi trấn an cô gái :

- Đừng lo, không ai tìm được nơi đây đâu. Trừ chúng ta ra... Phải đúng giờ mới hiệu nghiệm chứ. Chỉ còn năm phút nữa thôi mà.

"Chỉ còn năm phút nữa thôi" Cô bé, bị giết, những con quái vật hút máu người, những cụm từ rời rạc vang lên trong đầu Rei. Tuy chưa hiểu gì lắm, nhưng cô có thể nhận ra đây là một thứ gì đó rất khủng khiếp, và cô bé nằm kia đang gặp nguy hiểm. Nhưng làm thế nào để xuống đó bây giờ. Rei đưa mắt nhìn xung quanh. Căn phòng này hoàn toàn kín mít, và lối ra vào duy nhất là lối cô vừa lên. Nhưng làm thế nào để xuống đó bây giờ. Rei nhìn quanh. Trong này có một cái ghế lớn tuy cũ nhưng còn rất đẹp. Chắc chắn ngày xưa chủ nhân của ngôi nhà này đã ngồi đây để nhìn những gì đang xảy ra ở dưới kia. Nhưng cô không muốn nhìn. Cô muốn xuống đó, và cô phải xuống đó. Rei bặm môi nhắc chiếc ghế lên. Cô ném mạnh chiếc ghế vào ô cửa kính. Một tiếng xoảng vang lên chát chúa. Chiếc ghế rơi bịch xuống đất. Cả bốn bóng người cùng ngược nhìn lên. Rei đứng sừng

sững trên đó, tay giơ cao súng :

- Tất cả đứng im, không được động đây, nếu không tôi sẽ bắn ngay. Cô thăm ước lượng khoảng cách giữa ô cửa và sàn nhà, khá cao, phải đến năm mét chứ không ít hơn. Nhưng không còn cách nào khác, cô nhắm mắt nhảy vụt xuống. Có tiếng hét, rồi cô ngã nhào vào một cái gì đó rất mềm mại. Rei mở choàng mắt ra. Cô đang nằm trong một vòng tay vừa mạnh mẽ vừa ấm áp, chính chàng trai tóc đen đã thời kịp đỡ lấy cô. Rei đứng bật dậy, lùi vội lại. Cô gái tóc đen buông Kea ra, chạy lại gần chàng trai :

- Anh điên à, Lucifer. Có sao không.

Chàng trai đẩy cô gái ra, từ từ đứng dậy. Những mảnh kính vỡ cắm chi chít trên cánh tay để trần. Máu chảy loang theo những vết cắt len lỏi giữa những mảnh thủy tinh, nhỏ tong tong xuống sàn. Không chút nào để ý đến cánh tay mình, chàng vẫn mỉm cười nhìn Rei :

- Sao cô lại làm thế. Cô sẽ ngã gãy cổ đó. Có sao không ?

“Quái vật” Rei vừa lăm nhăm trong đầu vừa lùi lại gần Kea. Cô vẫn giơ cao súng về phía hai người đó. Kea mừng rỡ níu lấy tay Rei :

- May quá, cô là Rei Hino phải không. Cô đã đến kịp rồi. Hãy cứu cháu gái tôi với.

Rei vừa đưa đôi mắt cảnh giác nhìn chàng trai, vừa nói với Kea :

- Bà hãy bế lấy cô bé đi ngay đi, còn tôi sẽ đoạn hậu.

Kea vội xốc lấy cô bé bước vội ra cửa. Kitanai dậm bước theo nhưng Rei đã giương súng lên :

- Đứng im đó, không tôi sẽ bắn.

Lucifer đưa tay cản Kitanai lại, nhìn Rei nói bằng một giọng rất từ

tổn, đôi mắt màu xám như dán chặt vào cô :

- Cô đang làm gì đó Rei, đây đâu phải việc của cô. Hãy để yên cho chúng tôi làm việc của mình. Bỏ súng xuống đi. Ngoan nào.

Những lời nói êm như ru làm Rei thấy xôn xao, cô từ từ hạ súng xuống. Chợt có tiếng hét :

- Rei, mau ra đây, đừng nghe nó nói gì hết.

Rei giật mình choàng tỉnh. Cô giương vọi súng lên rồi lùi dần ra cửa.

Kea kéo tay cô ra rồi đóng chặt cửa lại. Bà ta kêu lên :

- Mau rời khỏi đây thôi.

Hai người hối hả chạy. Chợt một bóng người xuất hiện ngay trước mặt hai người, bất thành linh, trông như một bóng ma. Kea kêu lên kinh hãi :

- Lucifer, sao ngươi lại ở đây. Làm cách nào mà ngươi có thể chặn trước ta như vậy được.

Chàng trai tóc đen hơi cúi mình :

- Đây là nhà cũ của tôi mà. Còn nhiều điều mà bà chủ chưa biết lắm, chẳng hạn như lối ra ở đâu. Có cần tôi chỉ đường không.

Kea hét lên :

- Mau tránh ra.

- Vâng, thưa bà chủ.

Anh chàng tránh sang một cách duyên dáng, không quên ném cho Rei một nụ cười rất quyến rũ. Nếu không có con dao lăm lăm trong tay thì cô đã cho rằng anh ta là một người tốt mất rồi. Cô vừa chạy theo Kea, vừa ngoái đầu nhìn lại. Anh ta vẫn đang đứng đó, với nụ cười vừa quyến rũ vừa khinh mạn, tựa như hai người đang làm một

việc rất vô ích vậy. Đang chạy ngon trớn, Kea chợt dừng lại đột ngột làm Rei đâm sầm vào người bà ta.

- Có chuyện gì vậy, ? - Rei lo lắng hỏi.

Kea không trả lời, chỉ đưa tay chỉ về phía trước. Rei choáng người.

Một bức tường sừng sững đang chắn trước mặt hai người. Thế là thế nào. Ở đây hoàn toàn không hề có đường ra. Phía đằng sau, Lucifer đang thủng thẳng tiến lại gần :

- Thế nào thưa bà chủ, có cần tôi chỉ đường thoát khác cho bà không. - Anh ta vừa mỉm cười vừa chỉ ra ngoài cửa sổ - Chỉ có lối này thôi, nhưng tôi e rằng nhảy ra ngoài đó thì chẳng còn thứ gì lành lặn đâu. Bây giờ thì trả cô bé đó cho tôi chứ. Đến giờ rồi.

Rei nhìn Kea lo lắng :

- Thật thế sao ?

Mặt Kea tái mét, bà ta khẽ đáp bằng một giọng run run :

- Chắc thế rồi. Ngày xưa khi Olive đưa tôi lên đây, chúng tôi toàn lên bằng con đường ở trong căn phòng đó. Chắc ngoài này không có đường xuống thật rồi.

Rei đảo mắt nhìn quanh. Trên tường hoàn toàn trống trơn. Chợt cô đưa mắt nhìn vào một đường ống rất lớn chạy sát trên trần vắt từ đầu tường này sang đầu tường kia. Cái gì thế nhỉ. Có khi nào là...

Lucifer vẫn tiến lại gần :

- Không có cách nào đâu, Rei. Trả cô bé đó cho tôi đi.

Rei chìa thẳng súng về Lucifer :

- Mau đứng lại ở đó, không tôi sẽ bắn ngay.

Lucifer vẫn vừa mỉm cười vừa bước lại gần, tựa như những lời cô nói

không có trọng lượng gì hết, và khẩu súng trên tay cô không khác hơn một món đồ chơi trẻ con. Rei chìa thẳng súng lên đường ống trên trần nhà, bóp cò. Một tiếng nổ đanh gọn vang lên, viên đạn cắm thẳng vào đường ống. Một cột lửa khổng lồ bùng bùng lên từ phía đường ống, phụt thẳng xuống sàn nhà. Lucifer vội lùi lại hét lớn :

- Cô làm cái gì thế.

Ngọn lửa bùng lên dữ dội chặn giữa Lucifer và ba người bạn họ. Kea và Rei vội lùi ra gần cửa sổ. Cô đã đoán đúng, đây là đường ống dẫn gas. Ngọn lửa bắt đầu gặm nhấm đến trần nhà, cái đường ống to bùng cháy ngùn ngụt rơi uỳnh xuống sàn. Rei nhìn Kea lo lắng. Bây giờ biết làm thế nào. Ngọn lửa sẽ nuốt chửng họ mất. Chợt một bóng người hiện ra trong bóng lửa đỏ rực. Kea kinh hoàng kêu lên :

- Sao người qua đó được ?

Lucifer từ từ bước qua, tóc bay phần phật trong bóng lửa, ánh mắt đỏ rực trông như một con quỷ. Rei rùng mình, máu trong người cô như đông đặc lại, toàn thân cô dường như cứng đờ không thể cử động được. Ánh mắt đáng sợ quá. Cô nghiêng răng bóp cò liên tục. Những viên đạn cắm chính xác vào người Lucifer, nhưng hắn ta chỉ khẽ khựng lại một chút rồi vẫn tiến lại gần họ, như một con quỷ nhập tràng. Kea lao ra chặn trước mắt Rei :

- Mau chạy đi, tôi sẽ cản hắn lại.

Kea đưa Umi sang cho Rei, cô thận trọng ôm lấy cô bé trong tay, lùi lại, nhìn quanh quất. Biết chạy đi đâu bây giờ. Cô lao ra phía cửa sổ, nhìn xuống dưới. Mặt đất sâu hun hút. Cô quay đầu nhìn lại, Lucifer vẫn lừng lững tiến lại gần, ánh mắt đỏ khé như hai hòn than. Chắc

chấn Kea không thể cản nổi hấn ta rồi. Rei rùng mình, ôm chặt lấy Umi rồi nhảy thẳng xuống phía dưới. Thà cô tan xương nát thịt còn hơn phải đối mặt với hấn. Phía sau cô có tiếng Kea hét lớn :

- Lucifer, dừng lại, không được đuổi theo nó. Hãy để cho nó đi.

Một dòng nước mát lạnh nhẹ nhàng đón lấy hai người. Thật may mắn là cô đã nhảy ngay xuống cái hào bên cạnh lầu đài. Rei ngoi vội lên, cô đẩy thân hình mềm nhũn của Umi lên bờ hào, thở dốc, sau đó cố gắng trườn lên theo. Phải nhanh chóng rời khỏi đây, bằng không hấn đuổi kịp thì chết. Rei bế vội Umi lên tay, chạy vụt về phía chiếc ô tô của mình. Chợt một tiếng nổ rất lớn, rồi cả lầu đài Oil cháy bùng lên như một ngọn đuốc khổng lồ. Đúng rồi, chắc chắn lửa đã cháy lan theo đường ống dẫn gas, vậy là toàn bộ lầu đài đã phát nổ. Rei thẩn thờ nhìn lầu đài, tất cả đã chìm trong biển lửa. Không ai có thể thoát khỏi nơi đó cả. Rei từ từ bấm điện thoại :

- Pan à, gọi cứu hoả nhé. Lầu đài Oil đang phát hoả rồi.

...." Sau đó tôi đưa Umi vào viện. Tôi chỉ nói rằng tôi đã cứu cô bé ra từ trong đám cháy. Tôi đã không hé răng với ai về những gì đã xảy ra đêm hôm đó, bởi nó quá hoang đường, hơn nữa tất cả đã chết hết rồi. Tôi không ngờ là Lucifer vẫn còn sống. Hấn chính là kẻ sắp kết hôn với Umi."

Rei dừng lại, đưa hai tay ôm lấy đầu. Những kí ức khủng khiếp như tràn ngập tâm hồn cô, dày vò cô, và cô không biết mình nói ra như thế này là đúng hay sai. Từ trước đến nay cô vẫn luôn hành động độc lập, nhưng trước hấn, cô cảm thấy mình quá nhỏ bé và yếu đuối. Cô phải cầu cứu sự giúp đỡ từ người khác, đây là điều nên làm. Vì

tính mạng của Umi, vì cái chết oan uổng của bao nhiêu người, cô phải làm điều đó.

- Xin ngài hãy làm một điều gì đó.

Có tiếng gõ cửa. Rei giật mình im bật. Ngài thị trưởng nhìn cô trấn an rồi nói lớn :

- Vào đi.

Cô thư ký bước vào, mỉm cười với Rei rồi hướng về phía ngài thị trưởng:

- Xin lỗi vì đã làm phiền hai người, nhưng ngài có điện thoại ạ, ở phòng số hai.

- Sao không nổi máy vào đây. ? - Ngài thị trưởng khẽ cau mày.

- Dạ, vì tổng thống muốn nói chuyện riêng với ngài, tôi e rằng...

Ngài thị trưởng vội đứng bật dậy. Trước khi bước ra cửa ngài còn quay lại nói với Rei :

- Cô cứ ngồi đây đợi một chút nhé. Lát nữa chúng ta sẽ tiếp tục câu chuyện này.

Cô thư ký trước khi bước vội theo còn cố ném lại cho Rei một nụ cười. Cánh cửa đóng lại nhanh chóng. Rei cầm tách trà lên nhấp một ngụm. Thật kỳ lạ, sau khi kể hết ra, lòng cô bỗng nhẹ nhõm hẳn.

Ngài thị trưởng vẫn chưa có thái độ rõ ràng, nhưng chắc là ông ấy đã tin cô. Ông ấy đã lắng nghe với một thái độ rất chăm chú tin tưởng chứ không có chút gì là coi thường nghi ngờ. Nhưng cũng chẳng thể đoán chắc được điều gì. Bây giờ chỉ còn cách đợi mà thôi.

Có tiếng mở cửa sau lưng cô rồi một ai đó bước vào phòng. Nhanh thế kia à, chắc ngài thị trưởng hứng thú với câu chuyện của cô lắm

nên mới quay lại ngay như thế. Cô quay đầu lại, mỉm cười. Nụ cười tắt phụt giữa chừng, máu trong người cô như đông đặc, cơ thể cô tê cứng không thể cử động nổi. Bóng người sau lưng cô mỉm cười, một giọng nói rất quen thuộc vang lên nhẹ nhàng :

- Chào Rei, không ngờ được gặp lại em sớm thế này. Tôi đã mơ thấy em hàng đêm.

Rei đứng bật dậy, lắp bắp :

- Người, ... người ... người chính là Lucifer

- Thật vinh hạnh cho tôi biết bao nhiêu, không ngờ em đã biết tên tôi.

Rei lùi vào góc phòng. Cô rút súng ra :

- Mau tránh ra, không ta sẽ bắn ngay lập tức. Người nên nhớ đây là tòa thị chính, chỉ cần có một tiếng súng là bảo vệ sẽ tràn vào ngay lập tức. Người đừng có làm bừa.

Lucifer vẫn tiến lại gần :

- Nghe nói em ở đây nên ta vội tới, đâu có làm bừa gì đâu. Sao lại chào đón ta bằng cái giọng lạnh lẽo như thế.

Rei bắn liên hai phát. Lucifer khẽ khựng lại rồi gục xuống. Trong một giây, Rei tưởng hắn chết nhưng cô đã nhầm. Hắn bỗng ngừng mặt lên nhìn cô, mỉm cười rồi đứng thẳng dậy. Có những tiếng leng keng vang lên, và hai viên đạn rơi hẵn xuống đất. Hắn cúi xuống nhặt hai viên đạn lên chìa về phía cô :

- Của em đây. Đừng phung phí như thế, không có ích gì đâu. Hãy lại đây với tôi nào.

Lucifer nắm lấy tay Rei. Cô cố vùng vẫy, nhưng dường như cơ thể cô

đã tê liệt hẳn, và cô không có cách nào thoát khỏi cánh tay cứng như thép của hắn. Hắn tiến lại gần cô, khuôn mặt từ từ cúi xuống sát mặt cô, cô có thể cảm thấy hơi thở hắn phả vào người cô nóng hổi. Một cảm giác run sợ trào lên trong lòng cô. Máu trong người cô như sôi lên sùng sục. Đôi môi hắn mơn man nhẹ lên mắt cô, lên má cô, lên môi cô rồi tràn xuống cổ. Trí óc cô như mờ đi rồi cô không cảm thấy gì nữa. Thân thể cô nhũn ra, ngã nhào xuống đất.

Lâu đài ma quỷ

Chương 4

Một giờ sau.

.....

- Xong chưa. Nhưng có chắc chắn là cô ta sẽ quên hết không ?
- Chắc chắn luôn. Cô ấy sẽ không còn nhớ bất kì điều gì liên quan đến nó nữa.
- Sẽ rất nguy hiểm đó.
- Tôi sẽ chịu trách nhiệm mà.
- Vậy thì anh đi ngay đi. Chúc đám cưới vui vẻ nhé. Hy vọng anh đừng mù quáng như ông ta ngày xưa.
- Cứ yên tâm đi, điều này thì tôi cũng chẳng thể nói chắc được. Tất cả đều ở phía trước mà.

- Tôi tin anh mà, vì anh đã có một thứ khác trong đó rồi. Chúc may mắn nhé.

Những tiếng nói mơ hồ vang nhẹ vào tai Rei, một làn sương mờ ảo như giăng trước mắt cô, dường như có một cái gì đó mờ lung lăm vừa diễn ra, nhưng cô không tài nào nhớ nổi. Rei mở choàng mắt, ánh nắng từ cửa sổ chiếu thẳng vào mắt cô làm cô nhắm vội lại. Có tiếng dép rồi cái ánh sáng chói chang đó đột ngột dịu mát hẳn. Có lẽ ai đó đã kéo tấm rèm chắn ngang cửa sổ. Rei chậm chậm mở mắt ra. Ngay thẳng mắt cô là khuôn mặt của một cô gái xinh đẹp, rất xinh đẹp đang cúi xuống. Cô gái mỉm cười :

- Chào cô Rei, cô đã tỉnh rồi.

Rei cau mày gượng ngồi dậy nhưng cô gái đã giữ lại.

- Cô còn yếu lắm, đừng vội ngồi dậy.

- Tôi không sao – Rei vừa trả lời vừa nhìn quanh quất – Tôi đang ở đâu thế này ?

- Đây là tòa thị chính thành phố.

- Tòa thị chính à. Sao tôi lại ở đây. Có chuyện gì đã xảy ra vậy. Sao tôi lại nằm đây ?

Cô gái xinh đẹp vừa đỡ Rei ngồi dậy, vừa đáp :

- Tôi cũng không rõ nữa. Cô bảo có chuyện muốn nói với ngài thị trưởng, nhưng đột nhiên cô kêu chóng mặt rồi ngất luôn. Chúng tôi đã mời bác sĩ rồi, cô không việc gì cả, chỉ thiếu máu một chút thôi. Có lẽ cô nên quan tâm đến sức khỏe mình nhiều hơn. Cô biết đấy, cô là thần tượng của cả thành phố này mà.

- Tôi ngất trong tòa thị chính à. Kì lạ thật. Nhưng tôi tới đây làm gì

nhỉ ?

Cô gái bưng cho Rei một tách trà, mỉm cười :

- Làm sao mà tôi biết được bây giờ. Cô đã kịp nói gì đâu ?

Rei nhấp một ngụm trà :

- Vây ư, thật là kì quặc quá. Tôi không nhớ một chút gì cả. Ủa, mà đây là trà Grey mà, sao cô biết ?

- Vì cô là thần tượng của chúng tôi mà. Cô có biết lúc cô ngất ngùi thì trưởng rất lo lắng không. Nếu không bận đi họp thì ngài đã đợi cho đến lúc cô tỉnh lại rồi đó. Mà cô đã nhớ ra cần gặp ngài để làm gì chưa vậy ?

Kea khẽ lắc đầu :

- Tôi chẳng nhớ gì cả, à không, tôi vẫn chưa nhớ ra.

- Vây thì, ngài thị trưởng rảnh vào tối nay, cô có thể đến gặp ngài được – Cô gái mỉm cười – Nếu như đến lúc đó cô kịp nhớ ra mục đích của mình.

Rei bước ra khỏi tòa thị chính. Bên ngoài nắng vàng rực rỡ. Một vài người đi qua vụt chào cô :

- Chào Rei, cô khỏe không ?

Cô mỉm cười đáp lại. Lạ thật, cô chẳng nhớ một chút gì cả. Có lẽ công việc dồn dập gần đây đã khiến cô quá căng thẳng. Khi thật, chạy thẳng vào tòa thị chính và ngất trước mắt ngài thị trưởng, quả là một vấn đề khá khôi hài. Chắc cô nên có một chuyến du lịch ngắn ngày.

Nên thư giãn thôi, mọi việc còn ở phía trước mà.

Hết

Đánh máy Kotoko

Nguồn: Vnthuaun - thư viện online

Được bạn: Ct.Ly đưa lên

vào ngày: 13 tháng 2 năm 2006